

Una cita para el verano

Títol original: *Jack Goes Boating* **Direcció:** Philip Seymour Hoffman **Guió:** Bob Glaudini **País:** EUA **Durada:** 90 min **Any:** 2010 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Philip Seymour Hoffman, Amy Ryan, John Ortiz, Elizabeth Rodriguez, Richard Petrocelli, Tom McCarthy, Daphne Rubin-Vega, Lola Glaudini, Toshiko Onizawa **Música:** Grizzly Bear, Evan Lurie **Fotografia:** W. Molt Hupfel III **Distribuidora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 14/08/2014
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Malgrat la seva tímidesa, un conductor de limusines de Manhattan es llança a fer coses tan estrafolàries com donar lliçons de cuina, natació o mantenir una relació inversemblant amb una persona adorable però que és també un perdedor nat. La pel·lícula, presentada a Sundance el 2010, va suposar el debut de Philip Seymour Hoffman com a director. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Hoffman actor vs. Hoffman director

Encara que basada en una obra teatral de Bob Glaudini, també autor del guió, *Una cita para el verano* posseeix el segell autoral de Philip Seymour Hoffman. Però no parlem de qüestions de direcció sinó actorals, atès que es tracta de la seva primera i única obra darrere les càmeres. I encara que Hoffman va demostrar una enorme capacitat polifacètica per donar vida a tot tipus de papers, el Jack d'*Una cita para el verano* és el típic personatge que no resulta complicat rastrejar en diversos títols de la seva filmografia. Home madur, insegur, una mica asocial, incapaç de relacionar-se amb els altres dins dels paràmetres socials establerts, guiat per somnis en aparença petits però detingut per pors grans. La seva pròpia fesomia ens fa pensar de vegades en un nen gran enfrontat a un món que el desborda. No en va, Hoffman va interpretar en teatre l'obra de Glaudini, igual que els seus companys de repartiment, exceptuant l'excel·lent Amy Ryan, fet que explica en gran mesura que *Una cita para el verano*, malgrat els seus defectes, funcioni gràcies a la capacitat dels seus quatre actors per entregar unes interpretacions que doten la pel·lícula de consistència, personalitat, força.

Tres coses que en general no té la direcció de Hoffman, qui fa l'esforç, notable i palpable, d'allunyar-se de l'escenari teatral mitjançant el treball d'enquadraments i la introducció d'algunes seqüències amb transparències que trenquen el dur realisme de la història i del seu context físic a la recerca d'un cert toc irreal que rebaixi les petites misèries dels personatges. D'altra banda, també es fa palesa la relació de Hoffman al llarg de la seva carrera amb el cinema independent, del qual intenta prendre el to, l'acostament i la mirada cap a uns personatges diferents, peculiars, en una història sobre els que sobreviuen al marge de la societat encara que en siguin part. Personatges comuns, propers en alguns aspectes, però amb ocupacions i vides que, a priori, no solen ser tema d'interès. Hoffman treballa visualment la història amb certa audàcia, però massa constret al model de cinema en el qual s'està movent (l'estupenda banda sonora inclou temes de Grizzly Bear, Fleet Foxes, Goldfrapp o Cat Power entre d'altres, la qual ajuda a ampliar el sentit independent de la proposta). Això es fa massa patent en l'estil, i evita que les imatges d'*Una cita para el verano* tinguin l'impacte que Hoffman pretén tot i que posseeix determinats moments de gran força gràcies, de nou, als actors i al fet que Hoffman, i en això la seva direcció té gran valor, treballa molt bé els petits detalls.

Una cita para el verano pateix de certa condescendència o suma empatia amb els personatges. Busca comprendre'ls, entendre les seves reaccions, les seves pors, els seus anhels, i ho aconsegueix. Però encara que Hoffman intenta transmetre que el seu interès està més a mostrar i observar el seu comportament que a acostar-s'hi, acaba caient en el seu propi parany, ja que es posiciona clarament al seu costat. Res objectable llevat que aquest acostament contrasta amb l'estil i el to que pretén que posseeixi la pel·lícula, creant una dissonància i un desequilibri que si bé podria haver estat operativa, en aquest cas acaba produint una obra desigual però interessant. Una pel·lícula, com diem, de Hoffman, en la qual brilla com a actor amb claredat abans que com a director, i que mostra que la política d'actors de vegades s'imposa a altres qüestions.

El millor: els actors, sobretot Hoffman i Ryan.

El pitjor: la falta de força expressiva en les seves imatges.

Israel Paredes – sensacine.com